
Biblioteka „SAVREMENA PROZA” 147

Benedikt Vels

BEKOVO POSLEDNJE LETO

Naslov originala:
Benedict Wells, *Becks letzter Sommer*
Copyright©2008, by Diogenes Verlag AG Zürich
All rights reserved
Copyright za srpski jezik © Izdavačka kuća Plato

The copyright for the translation: © copyright of the translation:
S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

Izdavanje ovog dela podržao je TRADUKI, književna mreža koju čine Savezno ministarstvo za evropske internacionalne poslove Austrije, Ministarstvo inostranih poslova Nemačke, Švajcarska fondacija za kulturu „Pro Helvecija”, „Kultur Kontakt Austrija”, Gete institut, Javna agencija za knjigu Republike Slovenije, Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Resor za kulturu Vlade Kneževine Lihtenštajn, Fondacija za kulturu Lihtenštajna i Fondacija „S. Fišer”.

Urednik
Nataša Anđelković

BENEDIKT VELS

BEKOVO POSLEDNJE LETO

Prevod s nemačkog
Hana Ćopić

BEOGRAD
2014

Mojoj majci, mom ocu
i mojoj sestri,
koje volim i kojima toliko dugujem.

„*On the Road to Raito*”
(Intro)

Kada je u blizini Napulja parkirao auto pored jednog lokala, Bek je za sobom imao osam sati vožnje i čitav svoj život. Izlazeći iz kola, primetio je da mu je sivi somotski sako izgužvan. Nakon neuspelog pokušaja da ga poravna, ušao je u omanji lokal.

Seo je za sto u uglu i uzeo jelovnik. Dok je čitao, ponovo su nadošle sumnje. Rastao se od Minhena, dao otkaz, ispraznio stan. Sada je zaista digao ruke od svega. Pa i nije neki dobar osećaj. Jamačno, najzad je bio slobodan, ali ako je to ona sloboda o kojoj su svi uvek pričali, onda je nemilosrdno precenjena.

Bek je zatvorio jelovnik. „*Conto?*” pozvao je oprezno. U njegovom rečniku italijanskog piše da je to odgovarajuća reč za poručivanje. Ili pak za račun na kraju? Svejedno, konobar ili vlasnik malog ofucanog lokala s izrazom dosade na licu, odložio je novine i ustao. Na sebi je imao svetlocrvenu košulju posuvraćenih rukava tako da su mu maljave podlaktice bile otkrivene.

„*Che cosa desidera? Mangiare?*” upitao je ne pogledavši Beka.

Desidera, mislio je Bek, to beše znači „odlučiti”? Kako baš sad nema rečnik sa sobom? Kako nikad nema ništa korisno kod sebe?

Pokazavši u jelovniku, poručio je špagete napoli i čaj. Konobar je klimnuo glavom i uzeo mu jelovnik iz ruku. Zatim se povukao, i doviknuo nešto starijoj ženi koja je bila u kuhinji za štednjakom. Bek se osvrnuo oko sebe. Lokal je bio pust, samo je sklupčani crni mačak ležao na jastuku pod šankom. Na zidu su visile slike nekadašnjih igrača FK Milano i nekoliko zastavica. Sa radija na šanku tulio je poznati šlager iz sedamdesetih. Napolju je nekoliko dečaka igralo loptu. Inače su ulice bile potpuno prazne.

Kada se konobar vratio, stavio mu je pod nos tanjir u kome je nekoliko komadića testenine plivalo u crvenoj čorbi. Pored se nalazila šolja sa vrućom kafom. Kada je Bek još jedanput pozvao konobara da se požali zato što nije dobio čaj, došlo je do kratke prepirke. Konobar je delovao prilično iznervirano. Bek nije razumeo ni reči od onoga što je konobar nervozno izgovarao, ali je razabrao reč „familia”. *Familia?* Šta to bi? Bože dragi, ma samo je hteo usranu šolju čaja, zašto mora da sluša ove gluposti?

Najzad, konobar mu je uputio zgađen pogled i stavio još jednu šolju kafe pred njega pre nego što je ponovo nestao iza bara.

Okej, pomisli Bek, neka bude kafa.

Uzeo je viljušku i počeo da mulja po tanjiru.

Kada je putujući kroz Istočnu Evropu pre nekoliko sedmica bio u Rumuniji, jeo je nešto slično loše, ali Rumunija je siromašna zemlja, uvek ima dobar izgovor. Za ovaj bućkuriš nema opravdanja.

Bek je ustao i otišao do toaleta. Prostorija je bila topla i neprovetrena, smrdelo je na ustajali vazuh i mačiji izmet. Bilo je mirno, čulo se samo zujanje komaraca. Bek je otišao do lavaboa. U ogledalu je otkrio da mu se za bradu zalepilo malo paradajz sosa. Oprao ga je. Potom je posmatrao svoju sliku i priliku. Da li je ovaj bradati, dugokosi muškarac uistinu on sam?

Pokušao je da se seti kako je pre više od pola godine sve počelo. Kako se njegov stari život gimnazijskog profesora komad po komad krunio. Lara... sa Larom je sve počelo. Mislio je na njenu vitku figuru, lepo lice. Onda mu je palo na pamet kako ju je prvi put video na ulici. Izgrdila ga je. Neverovatno, zar je otad prošlo više od sedam meseci?

Sve je tako brzo prošlo. Vreme bi moralo da se čvrsto drži. Trebalo bi samo leći na njega, daviti ga, dok mu ne ponestane vazuha...

Dok mu ne ponestane vazduha? Vremenu ili čemu?

Bek samo odmahnu glavom. Ludo je to. Mogao je da bude na samom dnu, ali takvi idiotizmi poput „udavljenog vremena” bi mu uvek padali na pamet.

Kada je hteo da plati i pođe, primeti da mu je novčanik ostao u automobilu. Nakon kraćeg razmišljanja, odlučio je da jednostavno zbrise kroz prozor u toaletu. Izvukao je cigaretu iz džepa sakoa i zadenuo je u ugao usana. Tada je shvatio da je to ozbiljno mislio. To mu se dopalo. Bio je neko ko plaća ceh. Nasmejao se i zapalio šibicu. Ne, ovo jelo stvarno nije hteo da plati.

Bek se provukao kroz uzani otvor napolje i tražio svoj auto. Osećao se živim. Njegov mali zločin ga je omamio te tako isprva nije ni primetio da je na putu do kola prošao upravo pored lokala iz kojeg je upravo bio pobegao. Utom je pogledao udesno i sreo se sa širom otvorenim očima konobara koji je ipak bio donekle iznenađen što gosta koji nije platio vidi kako se šetka napolju.

Krenulo je nakon sekunde razmišljanja, koliko je obema stranama bilo potrebno da shvate situaciju. Konobar je nešto urlao, mahao rukama i istrčao iz lokala. Bek se smesta dao u trk, ali je pritom odjedanput osetio potrebu da se smeje. To je njegov stari problem. Još kao dete se glupavo kikotao sam za sebe kad bi se jurili igrajući šugice ili tražili dok igraju žmurke.

Nakon trista metara se još jedanput okrenuo, ali konobar nije trčao za njim već je stajao ispred svog restorana. „*Cazzo!*” urlao je još uvek i onda jednostavno odmahnuo rukom.

U međuvremenu, Bek je seo za volan svog audija i upalio motor. Bacio je još jedan pogled na konobara i video kako se ovaj, ne prestajući da psuje, vraća u svoj lokal. Samo bez ljutnje, pomislio je Bek. Onda je pritisnuo kvačilo, ubacio u prvu i krenuo.

Tracklist

Strana A

Pesma 1 – strana

Pesma 2 – strana

Pesma 3 – strana

Pesma 4 – strana

Strana B

Pesma 5 – strana

Pesma 6 – strana

Pesma 7 – strana

TRACK 1

„*Things have Changed*”

Prva stvar: O litvanskom čudu od učenika, ljubavnoj noći koja to nije, i o prvoj pucnjavi.

1

Bio je ponedjeljak, 22. februar, s kraja devedesetih – te proćerdane decenije. Kao i svakog ponedjeljka, Robert Bek je nag stajao pred ogledalom u kupatilu. Bogo dragi, ala se ugojio. Za njega je postojalo samo jedno objašnjenje te pojave, a to je bog.

Bog jednostavno ne želi da on smrša.

Drugo objašnjenje je sledeće: mrzeo je da se kreće, hranio se nezdravo, a njegovo telo više nije bilo mlađahno. Čovek naprosto previše brzo stari, mislio je Bek. Dok trepneš, više nisi mladi frontmen u bendu već tridesetsedmogodišnji profesor u minhenskoj gimnaziji. I nije neka biografija kojoj si se nadao.

Ponovo je pogledao u ogledalo. Pobogu, to se više nije moglo izdržati koliko je bio debeo, stalno to uvlačenje stomaka, kô da će to pomoći. Sport, pomislio je. Mora više da se bavi sportom. Lagana atletika ili joga. Da, joga je prava stvar za njega. Joga i zdravija ishrana. Bek je sebi dobacio

ozbiljan pogled, a potom zastao posmatrajući svoje odlučno lice. U tom trenutku je već izgledao kao ona engleska hollywoodska zvezda Kolin Firt. Ili on beše Irac? Svejedno. Izvesna sličnost sa tim *britanskim* glumcem dakako se nije mogla prevideti, osim desetak kilograma viška, razume se. Prešao je preko stomaka i desnom rukom se duboko uštinuo tako da je između palca i kažiprsta držao belu kožu. Odavno je video kakvo se zlo sprema. Iako je ranije bio mršav, ipak je uvek slutio da u njemu oduvek čuču debeli Robert Bek, koji će hteti da izađe napolje. To što se to zaista prethodnih meseci i dogodilo, utoliko je bilo užasnije, ali neizbežno. Kao poslednji albumi REM-a.

Nakon što je izašao iz kuće – tipičan outfit: farmerke, tamna košulja, crna kožna jakna – nakon samo nekoliko koraka video je ženu koja je, žestoko gestikulirajući, stajala na ulici i nešto urlala. U prvom trenutku Bek je pomislio da je možebiti luda, a onda je video da govori u mobilni telefon.

„Odjebi, drkadžijo, jednostavno odjebi... Ne, sad ti mene slušaj. Gotovo je, okej?! Stvarno sam sita svega, ma nabij to sebi u dupe!”

Bek je u međuvremenu stajao pored nje i slušao. Imala je oko dvadeset pet godina, možda je bila i na pragu tridesetih. Bila je prilično visoka, vitka, imala je svetlosmeđu kosu i fino, vilinsko lice. Samo joj je nos bio malo poveći. Na sebi je imala suknu iz sekndhenda i šarenu hipi majicu dugačkih rukava, i činilo se kao da je u nekakvom eko-tripu „spasimo svet”. Bek je doneo odluku: lepuškasta, ali nije njegov tip.

„Nabij to sebi u dupe!” viknula je ponovo. „Muka mi je od tebe! Uopšte se nisi promenio... Ah... Ne, zaboravi. Doći ću posle da pokupim svoje stvari i onda vozdra, onda možeš da živiš sa tom fuksom!”

Kada je prekinula vezu, još jednom je zatvorenih očiju tiho rekla: „Sranje!” Tek je onda primetila Beka, koji je i dalje

stajao pored nje blago otvorenih usta. „Ko ste pa vi? Je l' vam je to običaj da prislušujete tuđe razgovore?”

Bek je primetio da je nosila crnu kecelju na kojoj je crvenim slovima pisalo „*Macchiato*”. Činilo se da radi u kafeu ispred kojeg je stajala. „Nisam prisluškiavao”, rekao je potom. „Naravno da jeste.”

Bek se za trenutak zamislio. „Pa dobro, jesam”, priznao je. „Pa šta i ako jesam? Na kraju krajeva, vi ste mi zaista uskratili čak i mogućnost da ne slušam.”

„Šta?”

„Pobogu, stojite tu nasred ulice, urlate naokolo: *drkadžijo, fukso*. Da li je trebalo jednostavno da prođem pored kao da se ništa ne događa? Ako hoćete privatnost, onda morate da telefonirate negde drugde. Verovatno ste makar i nesvesno želeli da vas neko sluša.”

Žena je na trenutak odista stala da razmišlja o toj drskosti, a potom je, napola škiljeći, pogledala Beka: „Sad me slušajte, vi mali psihologu amateru, naravno da vas neću prijaviti. No, da ste imali i malo pristojnosti, jamačno biste samo produžili dalje jer biste primetili da se ne osećam naročito dobro.”

Bek je tek u tom trenutku primetio da samo što se nije rasplakala.

„Žao mi je”, rekao je na to. „Zaista mi je žao.”

Skupila je usne. Lice joj je poprimilo izraz male devojčice koja se inati. „Da, svima je žao. vama je žao, *njemu* je žao.” Pokazivala je na mobilni kao da njen bivši, na pasja kola ispsovani dečko živi unutra poput malog duha. „Učinite mi uslugu i idući put jednostavno držite jezik za zubima. A sad moram da radim.”

Sa tim rečima se okrenula i vratila u kafe. Bek je gledao kroz izlog kako razgovara sa koleginicom i ova je grli. Slatka je nekako ova vila, pomislio je. Možda bi se uskoro moralo svratiti u ovaj kafe.

Bek je kasnio. Jurio je audijem u školu. Iz zvučnika je tutnjao *Transmission* Džoj Divižna. Zapalio je cigaretu i odvrnuo muziku. Nedugo nakon toga zaustavio se na parkingu za nastavno osoblje.

Prolazeći hodnicima gimnazije „Georg Bihner”, ponovo je osetio koliko mrzi tu zgradu. Tu je predavao još njegov otac, tu je i sam polagao maturu pre nego što je, pošto mu se izjalovio san o muzičkoj karijeri, postao profesor u istoj toj školi. U međuvremenu je poznao svaki ugao, svaki šum i osećaj – mladiće koji tajno puše po toaletima, devojke što se kikoću, par koji se ljubi u školskom dvorištu, grozničava lica, smeh, strah od odbacivanja, glasni govor profesora. Sve se to ponavljalo svakog prokletog dana. Osećanja su uvek ostajala ista, dok su ljudi koji ih doživljavaju bili promenljivi.

Nakon što je dva časa predavao nemački, Bek se nalazio u zapadnom krilu škole. Imao je muzičko u 11-b. Taj predmet delio je sa Norbertom Bertoldom, jednim smetenim muškarcem u ranim četrdesetim kojeg je mrzeo iz dna duše. Taj predusretljiv, neshvatljivo dosadan tip à la Frank Elstner, te farmerke *Le Frog* i *Barisal* iz Karštata – lokalne robne kuće, posuvraćene kao da je poplava, bele birkenštok sandale sa belim čarapama usred leta. Norbert Fucking Bertold.

Jedino zanimljivo u vezi sa njim bila je činjenica da je imao trinaest godina mlađu devojku Inge, čije su bore po licu bile tako duboke kao da je neko nožem pravio duge rezove u glini. Bek ju je uvek zvao „besna Inge” jer se nikad nije smejala. Besna Inge je bila nezaposlena i često je dolazila u posetu Bertoldu nakon nastave, pa bi se zatvarali u praktikum iza kabineta za muzičko, potpuno ga zadimili i slušali francuske šansone ili Džoa Kokera. Bek je svom kolegi uzimao za zlo pre svega dve stvari. Prvo, to što je taj matori eko-pacifista

pre nekoliko godina zaista legao na šine pred transportom nuklearnog otpada. Koliko čovek mora da bude poremećen? I drugo, tu je bila i *Vernerova* šolja iz koje je Bertold svakodnevno pio kafu. Nenormalno. I sa tako nečim čovek mora da deli posao još čile i vesele dve decenije, mislio je Bek. Da, ali bez mene. Doduše, kako stoje stvari, on nikada više neće izaći iz nastavničke uloge, dakle narednih godina će dakako morati nekako rafinirano da ubije Bertolda. Da mu možda sipa otrov u kafu, onda bi se sigurno konačno *devernerisao*.

Bek je ušao u kabinet za muzičko. Prišla mu je Ana Lind sa knjigom u ruci. Ana je bila na pragu svoje osamnaeste i predstavljala je ono što se zove nastavnički san koji se ispunio ili, kako je kolega Ernst Majer nedavno došapnuo Beku, „opasan komad”. Imala je dugu plavu kosu, plave oči koje sijaju kao da je neprestano na ivici suza, dok je istovremeno zračila nekakvom nevinom hladnoćom zbog koje je delovala gotovo prepredeno. Kada bi je pogledao, Beku su uvek na um navirale reči poput *neshvatljivo seksi, vrela, božanstvena*.

„Hvala”, kazala je vraćajući mu *High Fidelity* Nika Hornbija. Pozajmila je tu knjigu od njega za literarni kafe koji je Bek povremeno organizovao. Ana mu je poklonila i smešak, potom se vratila na svoje mesto i sela.

Bek je držao opušten čas o poznatim delima za orkestar. Nešto pre odmora otišao je da kopira podsetnik sa najvažnijim informacija o Smetani. Tek što je ponovo ušao u učionicu noseći kopije, primetio je kako nekoliko učenika uz kikot gađa nekog papirnim kuglicama. Gađali su Raulija Kantasa, novajliju iz Litvanije. Bek je juče odlazeći kući video kako mladić posle škole plače na parkingu. Sada se činilo kao da Rauliju ne smeta što ga gađaju. Stoički mirno i sa slušalicama u ušima pisao je po žutoj cedulji dokle je god bilo i milimetra prostora. Utom ga opet pogodi jedna papirna kuglica u glavu.

„Dosta s tim!” rekao je Bek i prošao između njih. „Pobogu, šta je sa vama, jeste li opet podetinjili ili šta?”

Nadurena lica su prekinula s gađanjem. Bek je vrteo glavom. Budući da je imao običaj da učenicima poslednjih pet minuta časa pušta muziku, stavio je disk sa Smetaninom *Vltavom*. Onda je prišao Rauli Kantasu. „Pođi sa mnom.”

Mladić je skinuo slušalice. Žutu cedulju je strpao u džep pantalona. Upitno je pogledao profesora.

„Da, tebi se obraćam. Hajde sa mnom.”

Rauli ustade. Bio je bleđ i mršav, kosa crna kao ugalj padala mu je po dečaćkom licu. Uz to je bio strašno loše obučen. Ispod vijetnamke nemačke vojske nosio je majicu *Metalike* i crne frulica pantalone. Iako je imao sedamnaest godina, delovao je kao buntovni četrnaestogodišnjak. Verovatno su ga zbog toga i gađali papirnim kuglicama.

Bek je sa njim otišao u praktikum i zatvorio vrata.

„Zašto ja? Šta sam uradio?” upitao je Rauli. Glas mu je bio blag i ne naročito dubok.

„Ne, ne”, kazao je Bek. „Samo sam hteo da te pitam da li je kod tebe sve okej. Video sam te juče.”

Rauli ga nepoverljivo pogleda. „Kad sam radio – šta?”

„Kako plaćeš na parking.”

„Ah, da... to.” Činilo se da mu je neobično laknulo. „Nema problema, gospodine Bek. Sve je opet u redu. Stvarno!”

„U redu. Ako nešto bude... Šta do đavola...” Bek naglo skoči i okrenu se. Iz kabineta je najedanput dopirala glasna muzika. „Sačekaj”, kazao je Rauliju, a zatim pohitao natrag u razred.

U 11-b je bila ludnica. Niko nije bio na svom mestu, svi su vikali ili negodovali. Bek je video kako dežurni klovn Jesper Lir stoji na klupi i pravi striptiz šou, dok se ostatak razreda smeje. Skinuo je košulju i njome mahao unaokolo. Dve devojke su se kikotaile i šuš kale novčanicama kao da će da mu ih zadenu. Uz tu scenu iz zvučnika se orilo *You can Leave Your*

Hat on. Neko od učenika mora da je Smetaninu *Vltavu* zamenuo diskom Džoa Kokera, koji je zaboravio kolega Bertold.

Bek je pritisnuo „stop”, muzika je utihnula. Svi su razočarano gundali i vratili se na svoja mesta. „Pobogu, pa jeste li vi potpuno poludeli?” Prišao je Jesperu Liru. „Nas dvojica ćemo razgovarati kasnije. A što se vas tiče...” okrenuo se ka razredu, „pa zar čovek ne može da vas ostavi same ni pet minuta? Narednog časa možemo i da imamo kontrolni iznotiranja i partitura, ako vam je to milije. Ili ćete se malo pribрати? Da li ste me razumeli?”

Razredom se proneo glasan uzdah. Ja, da, i ja vama istom merom, pomisli Bek. Hteo je još nešto da kaže kada je zvonilo za kraj časa. Svi su spakovali svoje stvari i brže-bolje napustili kabinet. Bek je duboko uzdahnuo, a potom opet otišao u praktikum. Tu se umalo nije šlogirao. Rauli Kantas je nehajno nabacio na sebe jednu od njegovih papreno skupih električnih gitara.

„Šta to radiš?” upitao je Bek pomalo plašljivo kao neko naspram koga se nalazi osoba koja je potegla oružje. „Vrati je na mesto.”

„Vau, beli fender stratokaster!” prošaputao je mladić. „Mora da je bila skupa. Smem li da je uključim?”

Bek je zapravo hteo da kaže „ne”, ali onda pomisli kako je mladić koliko juče plakao. Klimuo je glavom. „Ali samo na kratko.”

Rauli nemarno baci vijetnamku na pod. Bek je za to vreme priključio gitaru na pojačalo. Mladić snažno zamahnu stratokasterkom. Šta ja to radim, pomisli Bek, ovo čudno dete će mi je uništiti.

A onda je čudno dete počelo da svira. Kroz prostoriju je zagrmeo snažan gitarski rif, odsviran neverovatnom brzinom. Raulijevi dugi prsti leteli su preko šest žica i izmamljivali iz gitare cviljenje, britke zvukove koje Bek ni u snovima ne bi

uspeo da izvuče. Mladić je nizao akord za akordom, iskretao svoje đavolski brze prste i njima hujao gore-dole sve dok pod i plafon nisu počeli da vibriraju, a lampa na tavanici stala da se ljulja. Kroz prostoriju je besneo uragan, stolovi i stolice su popadali, drvo je stalo da se rasprštava. Bek je morao da se čvrsto drži za dovratak da i sam ne bi bio oduvan. Klavir je pucao pod tutnjavom, prozorska okna su se jednim zveketom rasprsla u hiljadu komadića, dok su zidovi, pogođeni ovom elementarnom nepogodom, dobijali duboke pukotine. A u epicentru tajfuna nalazio se, posve miran, mladić s gitarom u ruci.

Bek se kezio od radosti. „Dosta je!” rekao je konačno, kada je najzad uspeo da povрати ozbiljan izraz lica.

„Izvin ‘te”, kazao je Rauli, čiji je jezik dok je svirao izvirivao iz ugla usana poput malog crvenog tuljana.

Bek ga je ukočeno posmatrao. Ovaj detinjasti Litvanac bio je proketo dobar, kao Džimi Hendriks, ma šta, bio je *bolji* od Džimija Hendriksa. I uprkos tome jednostavno tako ide kroz školu, a da niko nije primetio njegov dar.

Nakon što se Rauli zahvalio i otišao na odmor, Bek je ostao u praktikumu. Osećao je kako se kurs menja. U samo nekoliko sekundi u njemu su počeli da zriju planovi, video je sebe kako svira sa Raulijem i neizbrušeni dijamant pretvara u dragulj. Video je sebe kako se vraća muzici.

Potom je otkrio da je mladić zaboravio jaknu na podu. Bek ju je podigao. Pritom je iz nje nešto ispalo. Providna kesica sa sumnjivim sadržajem. Bek ju je pomirisao. Kroz nosnice mu je prošla stara, dobro poznata aroma pobudivši uspomene na zagušljive prostorije za probe i veličanstvene večeri na jezerima sa odavno izgubljenim prijateljima. Dugo je posmatrao kesicu. Prvoklasni hašiš, nema sumnje.

„Sranje”, reče Bek.

„Šta radite ovde?”

Prošlo je podne, Bek je sedeo za stolom u uglu u kafeu „*Macchiato*” i poslužila ga je vila čiji je raskid jutros prisluškivao. Ime joj je, kako je pročitao sa pločice, Lara. Poslednjih petnaestak minuta uspešno ga je ignorisala, što nije bilo jednostavno budući da je imala samo dva gosta.

Bek se nakašljao. „Čujte, hteo sam da se izvinim. Ono jutros je stvarno bilo glupo s moje strane. Nisam smeo da prisluškujem.”

„Naravno da niste.”

„Stvarno mi je žao. Nikako nisam mogao to da izbacim iz glave.” *vas* nikako nisam mogao da izbacim iz glave. „Vidite, doneo sam vam nešto da se iskupim za svoje bezvezno ponašanje.”

Iz kožne aktovke izvadio je kutiju *frigor* pralina, te su bile najbolje u Hertiju. *Frigor* praline, bolje ne može, mislio je. Razmišljao je i o tome da joj pokloni cveće, ali to bi bilo tek smešno, pa nisu u nekom filmu za domaćice, kakvi se utorkom uveče emituju na SAT 1, već u nikakvom malom kafeu. Posmatrao je Larin izvajani lik i špicaste uši od kojih je jedno uvek poput antene izvirivalo ispod kose.

Uzela je praline oklevajući. Činilo se da je zbunjena. „Je l' to to?” upitala je, ali joj je glas zvučao toplije.

„Nije.”

„Nije? Šta još hoćete?”

„Kafu”, Bek se smeškao i taj osmeh je nekako bio razoružavajući. „Moliću.”

I Lara je sada morala da se nasmeje, doduše nevoljno, ali ipak jeste. I to je početak. Bilo je, doduše, čudno startovati ženu koja zapravo nije njegov tip, ali je stvarno bila slatka, morao je to da prizna. A i imao je vremena. Narednih dana će

jednostavno stalno i iznova svraćati u kafe, puno poručivati, pritom je posmatrati i igrati na stari dobri šarm Roberta Beka. I ako ne upali, onda ništa, ali вреди pokušati.

Dok je odlazila, Bek se mašio za džep pantalonu. Šušalo je. Jednostavno je zadržao kesicu sa hašišem. Za njega je to bilo jedino rešenje. Da ga je vratio Rauliju ili ga krišom ponovo stavio u vijetnamku, to bi nesumnjivo bilo krivično delo, zbog takve stvari nije želeo da rizikuje radno mesto. A da je prijavio Raulija, ovaj bi leteo iz škole. Ni to mu nije bilo u interesu, jer taj mladić i njegov dar bili su možda upravo ono što je uzalud tražio svih prethodnih godina – prokletu pravu inspiraciju i izlaz iz zagušljivih učionica gimnazije, natrag na pozornice sveta.

4

Popodne je Bek sedeo u svojoj radnoj sobi, soba je bila nemi svedok njegovog propalog sna. Svuda unaokolo nalazile su se fotografije njegovog starog benda „Utopija”, kao i novinski članak o magičnoj večeri u Mufat hali 1987. godine, kada su na jednom koncertu nastupili kao predgrupa *Nju ordera*. Bio je to vrhunac njegovog života. Nedugo nakon toga su ga izbacili iz benda.

Iako je Bek imao da pregleda gomilu školskih zadataka, dugo se nije pokrenuo. Najzad je uzeo svoju akustičnu gitaru i nasumično trzao po njoj. Nije mogao da ne razmišlja o tom Rauliju Kantasu. Zašto je mladić juče plakao na parkingu? Ali onda je odlučio da ga se to ništa ne tiče i počeo je sa pregledanjem zadataka.

Bilo je predveče kad je najzad završio. U međuvremenu je ležao na krevetu i gledao televiziju. Upravo je išla *Godzila protiv Mehagodzile*. Bek je ukinuo ton, i iz noćnog stočića do-

neo godišnjak svoje škole. Na strani 112 nalazila se fotografija napravljena za literarni kafe na kojoj su on i Ana Lind. Anina plava kosa sakrivala je levo oko, dok se desno činilo kao da zuri u njega. Naprosto, nije mogao da prestane da posmatra Anino lepo lice i oko koje ga posmatra, to zavodničko desno oko koje ne skida pogled sa njega...

Nakon toga je počeo da onaniše. To je gotovo dvadeset pet godina njegov lek protiv dosade. Televizor je ostavio da gori. Dok se u pozadini japanska vojska borila protiv Godzile, Bek je zamišljao kako Ana nakon što se završila škola dolazi kod njega za katedru. Izvinjava se što je prethodno tako pogrešno odgovarala na pitanja i revanšira se tako što se polako svlači pred njim. Iako je Bek bio svestan kako je to bedno sranje iz porno-časopisa sa trafike, to ga je palilo.

Ali utom je film prošao i počele su vesti u 18 časova. Prikazana je eksplozija u sirotištu u Bangkoku, svuda su se videla kola hitne pomoći i deca bez krova nad glavom, u suzama, sa tanušnim gornjim delom tela umrljanim krvlju. Bek je odmah prestao. Posle ovoga mora da dođe nešto drugo, pomisli, da bi čovek mogao da izdrka nakon ovih slika.

Sklonio je maramice i uspravio se. Pored njega na krevetu ležala je knjiga. Strana 112 dobila je uši, ali je ostala otvorena. Anino desno oko prekorno je zurilo u njega.

5

Ko je Rauli Kantas? Drugove nema. Nekoliko učenika ga je navodno videlo kako se igra revolverom. Često sa sobom nosi crnu sportsku tašnu. Pored toga stalno ispisuje te žute cedulje za koje niko ne zna šta na njima piše. A nedavno je Bek čuo od kolege da Rauli drugi put neće uspeti da završi drugi razred, te da tako može da zaboravi maturu.